

[Henry Christensen.]

Nielsen understregede jo dette yderligere i dag ved at fortælle, at folk var nok almindeligvis sådan, at de først her i sidste øjeblik er begyndt at skrabe penge sammen til at betale den bundne opsparing med, og at det er derfor, man har måttet lave lovforslaget, som det er. Den bundne opsparing kan altså ikke have virket med til stabiliseringen. Dernæst ser det således ud for det første halve finansår, som finansministeren redegjorde for i går, at der for det første halve år var et kasseunderskud på 240 mill. kr. Nu ved vi, at finansministerens budget opererer med — hvis vi ser væk fra den bundne opsparing — at det stort set skal balancere; det vil altså sige, at man i den anden halvdel af finansåret, hvis man sammenligner de to, skal have en pengeopsugning alene over den almindelige del af statsfinanserne på omkring $\frac{1}{2}$ milliard kr., og derovenpå lægger man så provenuet af den bundne opsparing. Nu skyder man lidt af den bundne opsparing ud, så den først får virkning i næste finansår, men hovedparten af den skal finansielt og dermed pengestrammingsmæssigt stadig væk virke i indeværende finansår. Det vil altså sige, at der pengepolitisk i henseende til stramning vil blive en forskel mellem anden og første del af finansåret på omkring 800-900 mill. kr.

Mener regeringen virkelig, at det på nuværende tidspunkt med indgangen til vinteren og med de tendenser til svækkelse i den økonomiske aktivitet, alle er klar over forefindes i øjeblikket i vort samfund, stadig væk er udtryk for den højeste økonomiske visdom at gennemføre en så voldsom pengebegrænsning, en så voldsom dæmpning i det samlede efterspørgselspres? Nej, det mener regeringen nu heller ikke mere. Det, som var den højtærede statsministers begrundelse, da han argumenterede i foråret derfor, nemlig det samlede efterspørgselspres' dæmpning, er ikke begrundelsen nu; forstod jeg på finansministeren i går. Nu var begrundelsen en anden. Nu var det meningen, at over for den udvikling, som jeg her har tegnet med nogle få streger, skulle man regne med, at man så til gengæld kunne lade nationalbanken foretage et meget betydeligt opkøb af obligationer i de kommende vintermåneder. Jeg forstod, det var sådan noget, den højtærede statsminister

forestillede sig. Det vil altså sige, at nu er vi endt med, at den bundne opsparing skal have et andet formål, at den nu skal have det formål, at man først går ud og kræver beløbet op hos borgerne, så tager det ind via statskassen hos nationalbanken, og så skal den sende det ud i omsætningen igen via opkøb af obligationer. Uanset om man gør det på den ene eller den anden måde, influerer det ikke på efterspørgselspresset, og derfor er den argumentation, statsministeren anvendte, nu faldet væk. (*Statsministeren* [J. O. Krag]: Det er helt forkert!). Jo, efterspørgselsvirkningen er faldet væk, så kan man ... (*Statsministeren* [J. O. Krag]: Likviditetsvirkningen er faldet væk!) ... Efterspørgselsvirkningen i samfundet er faldet væk.

Man kunne sige en anden ting, hvis statsministeren ville høre efter et øjeblik, nemlig at man ved at opkræve den bundne opsparing måske begrænser borgernes almindelige forbrug mere eller mindre, mens det, når nationalbanken køber obligationer, i større udstrækning går over på investeringen. Så meget kan man sige. Men man kan ikke opretholde påstanden om, at det samlede efterspørgselspres bliver tilsvarende mindre, det gælder nemlig ikke mere. Det ender så med i nogen grad at blive et spørgsmål om, hvilke veje vi skal anvende til fremme af opsparingen, og her er det klart, at der er en forskel os imellem. Vi har tillid til og er tilhængere af, at man skal gøre det ved at fremme den private opsparing. Vi har set, at blot de beskedne midler, vi har taget i anvendelse, har hjulpet i betydelig grad til at fremme den private opsparing, men ved at lave bunden opsparing går man jo i et vist omfang den modsatte vej. For en del af borgernes vedkommende betyder det, at de flytter penge fra den private bankkonto over til statens. Det er ikke en nettovirkning, der fremkommer. Jeg tør ikke sige, hvor stor den samlede nettovirkning bliver, men den bliver i alt fald langt, langt mindre end den samlede sum af den bundne opsparing, selv om jeg erkender, at den går dybere end sædvanligt.

Jeg skal slutte disse betragtninger med at sige, at regeringen ville ikke lytte til os, da vi ville have drøftet andre veje i den økonomiske politik i foråret. Vi finder, at den bundne opsparings vej er en forkert